

8.

VÁLASZD AZ ÉLETET!

November 13., szombat délután

Nekünk is szól a nemzetek történelme. Minden népnek és minden egyes embernek megvan a helye Isten csodálatos tervében. Ma folyik az egyének és nemzetek megmértése. A mérleg annak kezében van, aki soha nem téved. Mindenki maga határoz sorsáról, Isten pedig mindent kézben tartva megvalósítja saját szándékát.

A próféciák, amelyeket a nagy VAGYOK adott Igéjében, az eseményeket – a múlt örökkévalóságától a jövő örökkévalóságáig – láncszemekként egymáshoz kapcsolják, és megmondják, hol állunk ma a korszakok folyamatában, és mit várhatunk a jövőben. A történelem lapjain mindazt nyomon követhetjük, aminek a prófécia szerint napjainkig be kell következnie, és biztosak lehetünk abban, hogy ami még hátra van, mind be fog teljesedni a maga idejében. (...)

Mindenki számára rendkívül nagy jelentőségű időben élünk. Uralkodók és államférfiak, bizalmi állású emberek, minden társadalmi osztályból való gondolkozó férfiak és nők figyelme a körülöttünk zajló eseményekre szegeződik. Figyelik a nemzetek egymás közti viszonyát. Észreveszik, hogy milyen feszültség uralkodik minden területen. Ráébrednek arra, hogy valami súlyos és döntő esemény van készülőben – hogy a világ rettenetes válság küszöbén áll. – *Próféták és királyok*, 536–537. o.

Üdvösségünk isteni parancsnoka győzött értünk, hogy ha akarunk, általa mi is győzni tudjunk. Krisztus mégsem ment meg senkit akaratára ellenére, senkit sem kényszerít engedelmességre. Azért hozta meg kimondhatatlan áldozatát, hogy ők is győzni tudjanak nevével, és hogy igaz tetteit, szent voltát nekik tulajdonítsák. (...)

Aki Istenben bíz, sosem csalatkozik. – *Bizonyságtételek*, III. köt., 456–457. o.

Mindenki elnyerheti a mennyet, és elkerülheti a poklot. Az angyali seregek készen állnak, hogy a megpróbált és megkísértett lélek segítségére jöjjenek. A végtelen Isten Fia kiállta a próbát értünk. Mindenki számára világosan látható a Kálvária keresztje. Amikor elhangzik az ítélet, és az elveszettek átadatnak, hogy elszenvedjék Isten iránti tiszteletlenségük és engedetlenségük büntetését, senkinek nem lesz mentése. Senkinek nem kell elvesznie. Mindenki maga dönti el, hogy Jézust vagy Sátánt választja fejedelméül. Minden ember részesülhet abban a segítségben a megpróbáltatás idején, amiben Krisztusnak része volt. A kereszt a bizonyítéka annak, hogy senkinek sem szükségszerű elvesznie, és hogy minden ember számára óriási segítség áll rendelkezésre. A mi választásunkon múlik, hogy győzünk-e a sátáni seregek felett, vagy pedig annak erőihez csatlakozva Isten munkájának ellenségeivé válunk. – *Szemelvények*, I. köt., 96. o.

November 14., vasárnap

Az Atya ártatlannak és szentnek teremtette összüleinket, mégsem zárta el előlük a gonosz cselekvésének lehetőségét. Úgy is megteremthette volna őket, hogy ne álljon hatalmukban követelményeinek áthágása, viszont akkor nem fejlődött volna a jellemük. Kikényszerített szolgálat lett volna ez, azért Isten megadta nekik a választás hatalmát: engedelmisség vagy engedetlenség. Kipróbálta a hűségüket és a szeretetüket, mielőtt elnyerték volna a kiváltságokat. (...) Az volt Isten akaratára, hogy Ádám és Éva ne ismerje meg a gonoszt. Visszatartotta tőlük a gonosz, a bűn ismeretét és következményeit. A jó megismerésének lehetősége biztosítva volt számukra, de a bűn ismeretét és annak következményeit: a keserves munkát, a félelmetes gondot, a csalódást és bánatot, a fájdalmat és halált Isten szeretete eltakarta előlünk. – *Előtted az élet*, 23. o.

Az élet fájának gyümölcsének az Édenben természetfeletti hatalma volt. Enni belőle örök életet jelentett. Gyümölcse a halál ellenszere volt, levelei pedig az élet és halhatatlanság fenntartását szolgálták. Az ember engedetlensége miatt azonban a halál betette a lábát a földre. Ádám evett a jó és gonosz tudásának fájáról, amelynek érintését az Úr megtiltotta. Bűne megnyitotta a nyomorúság zsilipjeit.

A bűn behatolása után a mennyei kertész átültette a mennyei Paradicsomba; ágai mégis lehajlanak az alsóbb világba. A Krisztus vére általi megváltás révén még mindig ehetünk életadó gyümölcsekből.

Jézusról írták: „Benne élet volt; és az élet volt az emberek világossága.” Ő az élet forrása. A neki való engedelmesség az az életadó hatalom, mely megvidítja a lelket. – *A Te Igéd igazság*, VII. köt., 988–989. o.

Amit meg kell értened, az az akarat tényleges ereje. Ez az emberi természetet uraló erő, a döntés vagy a választás hatalma. Minden az akarat helyes irányú tevékenységétől függ. Isten megadta a választás képességét az embernek; tőled függ, hogy helyesen élsz-e azzal. Bár nem változtathatod meg a szívedet, és nem szeretheted saját erődből Istent, mégis szabad választásodtól függ, hogy Őt szolgálod. Mihelyt átadod neki az akaratodat, Ő fogja benned munkálni úgy az akarást, mint a cselekvést. Ily módon egész lényedet Krisztus Lelke uralja; szereteted Isten Fiában összpontosul, és gondolataid összhangban lesznek vele.

Ha csak kívánság marad a jóság és szentség utáni vágyakozásunk, az semmit sem ér. Sokan, bár remélik és vágyakoznak arra, hogy Isten gyermekei legyenek, mégis elvesznek. Sohasem jutnak el odáig, hogy alárendeljék akaratukat az Úrnak. Nem döntenek most: keresztények akarunk lenni! – *Jézushoz vezető út*, 47. o.

November 15., hétfő

„Mert a bűn zsoldja halál; az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk, Krisztus Jézusban.” (Róm 6:23)

Az ember a teremtésekor nemes testi és lelki tulajdonságokat és képességeket kapott. Tökéletes, Istennel összhangban élő lény volt. Gondolatai tiszták, céljai szentek voltak. De az engedetlenség megrontotta ezeket a képességeket és tulajdonságokat, és a szeretet helyét önzés foglalta el. A bűn következtében az ember természete annyira legyengült, hogy saját erőből képtelen volt ellenállni a gonosz hatalmának. Sátán foglya lett, és az is maradt volna örökké, ha Isten szeretetétől ösztönözve közbe nem lép. A kísértőnek az volt a szándéka, hogy Istennek az emberrel való, már a teremtésnél meglevő tervét keresztelje, és ezáltal fájdalmat és romlást hozzon a világra. (...)

Az Úr nem akarja a teremtményeit kényszeríteni. Nem fogadhatja el tiszteletünket és hódolatunkat, ha azokat nem készségesen és értelmesen hozzuk. (...) Arra vágyik, hogy az ember, mint a teremtés koronája, a fejlődés legmagasabb fokára jusson el. Kilátásba helyezi számunkra az áldások teljességét, amelyekhez kegyelem által kíván eljuttatni. Magához hív bennünket, hogy átadva magunkat neki bennünk munkálhassa akarátát. Egyedül tőlünk függ tehát, hogy a bűn örökös rab-szolgaságát, avagy Isten gyermekeinek csodás és boldogító szabadságát választjuk-e. – *Isten csodálatos kegyelme*, 313. o.

Minden ember megkapta a választás szabadságát. Ő maga dönti el, hogy a lázadás fekete zászlójához vagy Immánuel fejedelem vérrel áztatott lobogójához csatlakozik. A menny érdeklődéssel figyeli a jó és gonosz között dúló küzdelmet. Csak az engedelmesek mehetnek be Isten városának kapuján. Akik tovább élnek a bűnben, azok fölött el fog hangozni a halálos ítélet. A föld megtisztul a gonosszágtól és az Örökévaló elleni lázadástól. (...)

Az Istentől kapott életelvek fogják feddhetetlenné, boldoggá és szentté tenni az embert. Csak az hallhatja meg Krisztus szavait – „Jöjj feljebb!” –, aki engedelmeskedik ezeknek az elveknek. – *In Heavenly Places*, 361. o.

Sátán megparancsolta angyalainak, hogy különös gonddal és buzgalommal terjesszék azt a hazugságot, amivel félrevezette Évát a Paradicsomban: „Bizony nem haltok meg.” Mikor az emberek ezt a csalást elfogadják, és már mindnyájan elhiszik, hogy halhatatlanok, az ördög azt is elhitei velük, hogy a bűnös örök gyötrelemben él tovább. Ez a hiedelem kellő módon előkészítette Sátán számára az utat, lehetővé tette, hogy helyettesei dolgozhassanak, és a nép előtt úgy tüntessék fel Istent, mint bosszúvagyó zsarnokot, aki azokat, akik nem élnek a tetszése szerint, a pokolba taszítja, és ott örök gyötrelmek által érezteti haragját; és mialatt kimondhatatlan kínokat szenvednek el, és az örök tűzben gyötörődnek, az Atya elégedetten tekint le rájuk. A gonosz jól tudta, hogyha ezt a csalást elhiszik, igen sokan fogják gyűlölni Istent, ahelyett, hogy szeretnék és imádnák; és hogy arra a meggyőződésre jutnak, miszerint az Úr Igéjében foglalt fenyegetések nem fognak szó szerint beteljesedni, mert hiszen ellentmondana az Atya jóságának és szeretetteljes jellemé-

nek, hogy az általa teremtett lényeket örökkévaló, soha véget nem érő gyötrelembe taszítsa. – *Tapasztalatok és látomások*, 218. o.

November 16., kedd

Az élet az igazak öröksége, a halál pedig a gonoszok osztályrésze. Mózes ezt mondta Izraelnek: „Elődbe adtam ma néked az életet és a jót, a halált és gonoszt.” (5Móz 30:15) E bibliaversben említett halál nem Ádám halála, mert Ádám törvényszegésének büntetését az egész emberiség szenvedti. Mózes „a második halál”-t állította szembe az örök élettel.

Ádám bűne miatt a halál az egész emberiséget sújtja. Mindenkinek meg kell halnia. „Lesz feltámadásuk a halottaknak, mind igazaknak, mind hamisaknak”; „mert amiképpen Ádámban mindnyájan meghalnak, azonképpen Krisztusban is mindnyájan megeleveníttetnek” (Csel 24:15; 1Kor 15:22). A Szentírás azonban különbséget tesz a feltámadtak két csoportja között. „Mindazok, akik a koporsókban vannak, meghallják az Ő szavát, és kijönnek; akik a jót cselekedték, az élet feltámadására; akik pedig a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására.” (Jn 5:28–29) Akit Isten „méltóvá” tesz az élet feltámadására, „boldog és szent”. „Ezeken nincs hatalma a második halálnak.” (Jel 20:6) – *A nagy küzdelem*, 544. o.

Istennek népével való minden bánásmódja, melyet szeretete és kegyelme hat át, szigorú és pártatlan igazságosságának legszembetűnőbb bizonyítéka. Ezt szemlélteti a héber nép története. Az Úr nagy áldást adott Izraelnek, irántuk való gyengéd szeretetét az Ige meghatóan ábrázolja. (...) És mégis milyen gyors és szigorú büntetéssel látogatta meg őket bűneikért!

Isten végtelen szeretete nyilvánult meg egyszülött Fia ajándékában, hogy megváltsa az elveszett emberiséget. Krisztus Atyja jellemének kinyilatkoztatására jött a földre, és élete isteni gyengédség és könyörületesség cselekedeteivel volt teljes. És mégis Jézus maga jelenti ki: „Mert bizony mondom néktek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocská el nem múlik.” (Mt 5:18) Ugyanaz a hang, amely türelmes, szerető esedezéssel hívja a bűnöst, jöjjön hozzá, hogy megbocsátást és békét találjon, az ítéletben kegyelme megvetőinek ezt parancsolja: „Távozzatok tőlem, ti átkozottak.” (Mt 25:41) A Biblia

Istent nemcsak gyöngéd atyának, hanem igaz bírónak is bemutatja. Bár gyönyörűsége telik a kegyelem gyakorlásában, és „megbocsát hamisságot, vétket és bűnt: de nem hagyja a bűnöst büntetlenül” (2Móz 34:7). – *Pátriárkák és próféták*, 469. o.

Isten felruházott minket a döntés képességével, nekünk pedig használnunk kell ezt a képességet. Mi nem tudjuk a szívünket megváltoztatni; nem tudjuk a gondolatainkat, indítékainkat, érzéseinket uralni. Nem tudjuk önmagunkat megtisztítani, Isten szolgálatára alkalmassá tenni. De el tudjuk határozni, hogy neki fogunk szolgálni, át tudjuk adni neki az akaratainkat; és akkor Ő munkálni fogja bennünk az akarást és a cselekvést tetszése szerint. Így egész lényünk Krisztus uralma alá kerül. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 176. o.

November 17., szerda

Senki sem olyan bűnös, hogy Jézusban, aki meghalt érte, ne nyerhetne erőt, tisztaságot és megszentelődést. El akarja rólunk távolítani a bűnöktől szennyes ruhát, és az igazság fehér ruháit adja nekünk. Nem kívánhatja a bűnösök halálát, hanem hogy megtérjenek és éljenek.

Isten nem úgy bánik velünk, mint mi, halandók, bánunk egymással. Az Ő gondolatai az irgalom, a szeretet és a kegyelem gondolatai. Így szól: „Hagyja el a gonosz az ő útját és a bűnös férfiú gondolatait, és térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, és a mi Istenünkhöz, mert bővölködik a megbocsátásban.” (Ésa 55:7) „Eltöröltem álnokságaidat mint felleget és mint felhőt bűneidet; térj énhozzám, mert megváltottalak.” (Ésa 44:22) – *Jézushoz vezető út*, 52–53. o.

Az üdvösségre vezető hit nem alkalmi hit, nem pusztán értelemmel való belátás, hanem amely a szív mélyén gyökerezik, és személyes Megváltójaként ragadja meg Krisztust, aki véglegesen képes üdvözíteni mindenkit, aki az Atyához jön általa. Nem valódi a hited, ha azt hiszed, hogy Jézus másokat üdvözíthet, de téged nem. Valódi hit akkor nyilvánul meg, amikor a lélek az üdvösség egyedüli reményeként kapaszkodik Jézusba. Ez a hit arra készíti a birtokosát, hogy lelkének minden szeretetét Krisztusra irányítsa. Értelme a Szentlélek irányítása alatt van, jelleme pedig az isteni hasonlatosság mintájára alakul. Hite nem holt, hanem szeretet által munkálkodó hit, ami arra indítja, hogy Krisztus

szépségére tekintsen, és az isteni jellemre alakuljon át. [idézve: 5Móz 30:11–14] – *Szemelvények*, I. köt., 391. o.

Bízzátok lelketek megtartását Istenre, és benne reménykedjete! Beszéljete és gondolkozzátok Jézusról! Tűnjön el benne saját énetek! Távolítsátok el minden kételyt és félelmet! Mondjátok Pál apostollal együtt: „Élek pedig többé nem én, hanem él bennem Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.” (Gal 2:20) Nyugodjatok meg Istenben! Amit rábízotok, azt meg fogja őrizni. Ha teljesen az Ő kezébe ajánljátok magatokat, akkor annak segítségével, aki benneteket szeret, mindenben túláradóan győzedelmeskedtek.

Jézus Krisztus, amikor emberi természetet vett magára, az emberiséget a szeretet olyan kötelékével fűzte magához, melyet semmilyen más hatalom, csupán az ember akarata szakíthat szét. Sátán minden csábításával azt akarja elérni, hogy ezen köteléket feloldva bennünket Jézus Krisztustól elszakítson. Legyünk éberek, imádkozzunk és küzdjünk tehát állandóan, nehogy elcsábítva más mestert válasszunk, mert ez mindenkor szabadságunkban áll. Állandóan szegezzük a szemünket Krisztusra, aki megtart bennünket. Amíg ránézünk, addig biztonságban vagyunk. Semmi sem ragadhat ki az Ő kezéből. – *Jézushoz vezető út*, 71–72. o.

November 18., csütörtök

Sokan jönnek az Úrhoz, ám tétován teszik. Elfogadják a keresztséget, mégsem változik meg a jellemük. Minden embert hívnunk kell, hogy jöj-jön el, és maradjon Krisztusban, és minden nap haladjon előre a tökéletességben. Ha ezt teszi, akkor olyan nyugalmat talál, amelyet csak a teljes engedelmesség eredményezhet.

Én azonban figyelmeztetek, hogy vigyázzatok, ne álljatok meg az út felénél, a lelkiség és a világi lelkület határán. „Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak.” (Mt 6:24) Nemsokára teljes mértékben egyik vagy másik oldalhoz fogtok sorolni. Jézus Krisztus önmagához vonz, Sátán pedig különféle csábításokkal próbál a maga oldalára állítani. Kit fogtok választani? Kinek a zászlaja alá álltok be? – *In Heavenly Places*, 277. o.

Az első négy parancsolat mutatja az ember szolgálati kötelességét Ura, Istene iránt, amit teljes szívből, lelkéből, teljes elméből és teljes erejéből kell végeznie. Mindez azonban lelkes, gyöngéd és mély-séges szeretetet igényel, amelyet az ember nem tud olyan érzelmek által táplálni, amelyek szembehelyezkednek Istennel. Ám ez a szeretet olyan cselekedeteket eredményez, amelyek a menny kézjegyét hordják magukon. Isten dicsőségéhez képest minden egyéb csak másodlagos. Mennyei Atyánkat kell szeretnünk mindenek felett és mindenek előtt, hiszen Ő a mi örömünk és jólétünk, életünk világhossza és örök méltósága.

Az emberek imádják az Urat, és csak neki szolgáljanak. Egyetlen önző büszkeséget sem szabad istenként magasztalni, szolgálni. Ne csináljanak bálványt a pénzből. Ha az elme felsőbbrendű képességei nem fékezik meg az érzékiséget, az alantas szenvedélyek uralmuk alá hajtathatják az ember egész lényét. Istennél fontosabbnak tartott bálványt jelent bármi, amit méltatlanul csodál az elme, és csak arra figyel. – *Sons and Daughters of God*, 56. o.

Jahve az örökkévaló, az önmagában létező, a nem teremtett Isten, aki maga a forrása és fenntartója mindennek, aki egyedül jogosult arra, hogy Őt illesse meg a legnagyobb tisztelet és imádat. Ezért az embernek tilos, hogy érzelmeiben vagy szolgálataiban az első helyet valaki vagy valami másnak adja, mert mindaz bálvány, ami az Úr iránti köteles szeretetünket csökkenti. Másik istent alkotunk magunknak, ha olyan szolgálatot végzünk, amely egyedül Őt illeti. – *Pátriárkák és próféták*, 305. o.

[Isten] legfelsőbb vágya, hogy mindazok, akik Őt imádják, szeretetének és előrelátásának számos jelét véve, mindennapi munkájukhoz erőt merítsenek, és kegyelmet nyerve hűségesen és becsületesen járassanak el minden dologban.

Gyűljünk Krisztus keresztre alá! A megfeszített Jézus legyen elmélkedésünk, beszélgetésünk és legszentebb örömünk tárgya. Gondoljunk állandóan Isten áldásaira, és ha végtelen szeretetét tapasztaljuk, örömmel tegyünk le mindent azokba a kezekbe, melyeket értünk a keresztre szegeztek.

Szívünk az ima, hálaadás szárnyain jöhet közelebb az éghez. A menyben hálával magasztalják és gyönyörű énekekkel dicsőítik Istent,

és amikor kifejezzük szívünk háláját, istentiszteletünk mindinkább hasonlónak lesz a mennyei seregéhez. „Aki hálával áldozik, az dicsóít engem” (Zsolt 50:23), mondja az Úr. Lépjünk tehát mindnyájan tiszteletteljes örömmel Alkotónk elé hálával és dicsénekekkel (Ésa 51:3).
– *Jézushoz vezető út*, 103–104. o.